

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. K.**, bytem P., zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Městské státní zastupitelství v Praze**, náměstí 14. října 2188/9, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č.j. SIN 1005/2017-11,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 3. 2017, č.j. SIN 1005/2017-11, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí, kterým žalované Městské státní zastupitelství v Praze rozhodlo výrokem pod bodem 1. tak, že se zamítá odvolání žalobce proti rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 0 SIN 9/2016, a toto rozhodnutí se potvrzuje.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 7. 3. 2017 požádal Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 jako povinný subjekt po dle zákona o svobodném přístupu k informacím, o „poskytnutí veškerých informací dostupných v elektronickém informačním systému ISYZ používaném Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 při zadání jako vyhledávacího kritéria jména dozorového státního zástupce - JUDr. P. V.“. Povinný subjekt rozhodnutím sp. zn. 0 SIN 9/2016 ze dne 9. 3. 2017 tuto žádost odmítl s tím, že seznam věcí dozorovaný JUDr. P. V., dostupný v systému ISYZ, obsahuje osobní údaje, které jsou zaneseny do systému ISYZ povinným subjektem a získané od policejních orgánů; tento seznam slouží pouze pro vnitřní potřebu povinného subjektu a jedná se o interní informace. Dále povinný subjekt citoval čtyři ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím - § 8a, § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 3, § 11 odst. 6 - a uzavřel, že „z výše uvedeného je zřejmé, že žadateli lze poskytnout z elektronického systému ISYZ pouze seznam spisových značek jednotlivých spisů, tedy bez jména a data narození jednotlivých osob“.

Dále žalobce uvedl, že současně s vydáním rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti odeslal povinný subjekt rovněž výzvu k úhradě nákladů podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v níž požádal o úhradu za prohlídku a výmaz osobních údajů ve výši. Proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podal žalobce odvolání a proti požadavku na úhradu nákladů uplatnil stížnost podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl jednak o odvolání, jednak o stížnosti, nicméně vzhledem k tomu, že vyřízení stížnosti není přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví, napadá žalobce svou žalobou pouze tu část rozhodnutí, kde žalovaný rozhodl o odvolání.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, žalobce především namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný se v něm nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu z důvodu absence právně kvalifikační úvahy. Tuto absenci žalobce v odvolání zřetelně namítal, avšak nikoli absenci právně kvalifikační úvahy ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, které žalobce uvedl nedopatřením, a povinný subjekt ho vůbec neaplikoval. Z kontextu žalobcova odvolání vyplývá, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost aplikace veškerých ustanovení, jejichž citace je v odvolání uvedena. Žalovaný se však vypořádání této námitky vyhnul a odvolací námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu z důvodu neuvedení jakékoli právně kvalifikační úvahy nevypořádal, pročez je i jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítl, že nepřezkoumatelné je již rozhodnutí povinného subjektu, protože z něj není patrné, jakým způsobem povinný subjekt vyložil a aplikoval v něm citovaná ustanovení a z jakého důvodu tedy byla žádost o informace odmítnuta. Zde žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1277/2013 ze dne 30.7.2013, s tím, že není důvodu, aby se stejná pravidla neuplatila i na tuto věc. V důsledku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu bylo žalobci znemožněno uplatnit odvolací argumentaci, neboť nevěděl, proti čemu se má vlastně odvolat. V případě, kdy se účastník nemůže v důsledku nedostatečného odůvodnění efektivně odvolat, je odvolací orgán povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28Cdo 4187/2014 ze dne 13.1.2016. Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí odvolacího

správního orgánu se dále odvolat nelze, je tato vada nenapravitelná a i vzhledem k zásadě subsidiarity přezkumu ve správním soudnictví je nepřípustné, aby svou argumentaci proti důvodům odmítnutí žádosti mohl žalobce uplatnit poprvé až před správním soudem. Rozhodnutí povinného subjektu není v podstatě vůbec odůvodněno, neboť pouhou citací zákonných ustanovení nelze považovat za odůvodnění. Jelikož žalovaný přesto rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, jedná se o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost Rozhodnutí. Za takové situace by přicházel do úvahy pouze postup podle ustanovení § 90 odst. 1 – 4, nikoli podle odstavce 5 správního řádu.

Žalobce poukázal na to, že tuto nepřezkoumatelnost potvrzuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, když ve snaze odůvodnit přezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu uvedl to, co v rozhodnutí povinného subjektu uvedeno není, totiž že povinný subjekt konstatoval, že přehled (seznam) věcí získaný po vygenerování údajů na základě vyhledávacího kritéria (jména státního zástupce) osobní údaje, jejichž poskytnutí brání § 8a zákona, který omezuje možnost poskytovat informace týkající se mj. osobnosti a osobních údajů fyzických osob.“ Uvedené konstatování je nepravdivé, protože nic takového rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje, a ostatně ani žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl vlastní aplikaci ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle názoru žalobce by však i takové odůvodnění bylo nepřezkoumatelné, neboť by v něm absentovalo, na základě jakých právních norem byl učiněn závěr, že předmětné údaje lze považovat za osobní údaje, jaké předpisy upravují jejich ochranu, jaké jsou podmínky upravující jejich ochranu a z jakého konkrétního důvodu tedy poskytnutí těchto údajů nebylo v souladu s těmito normami. Obdobné je nutné uvést u ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, na nějž poukazuje žalovaný, neboť ten neuvádí, jaká práva třetích osob by mohla být ohrožena.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nesprávně posoudil i námitku, že výroková část neobsahuje všechna ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo rozhodováno, protože sice přisvědčil tomu, že ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu absentují ustanovení, na které je v jeho odůvodnění odkazováno, námitku však odmítá s odůvodněním, že se jedná o formální náhled a k porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu nedošlo, jelikož ve výrokové části byl uveden odkaz na ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého bylo rozhodováno. K tomu žalobce uvedl, že v odůvodnění správního rozhodnutí správní orgán uvádí vždy ta ustanovení právních předpisů, podle kterých rozhoduje, rozhodováno bylo tedy i podle jiných ustanovení, než jen podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu pak neříká nic o tom, že výroková část by měla obsahovat pouze některá libovolná ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, proč je nutné uvést veškerá ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno; v opačném případě je správní rozhodnutí v rozporu se zákonem. Nejedná se přitom o formální vadu, ale o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 141/2012-65 ze dne 31.8.2015).

Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto též o stížnost žalobce proti žádosti povinného subjektu o úhradu nákladů. Zde žalobce poukázal na to, že okamžikem doručení písemnosti obsahující požadavek na úhradu nákladů začíná plynout šedesátidenní lhůta k zaplacení úhrady, prodloužená o dobu, po kterou trvá

vyřizování stížnosti (viz ust. § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž rozhodnout o odmítnutí žádost lze až po uplynutí této lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 76/2014-23 ze dne 31.7.2014). V době rozhodování žalovaného lhůta k zaplacení úhrady podle ust. § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím dosud běžela, a tedy nebyly dány podmínky k rozhodnutí o odmítnutí žádosti a žalovaný nebyl oprávněn rozhodnutí povinného subjektu potvrdit.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil bod 1. rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze č.j. SIN 1005/2017-11 ze dne 29.03.2017, a aby věc vrátil žalovanému k dalšími řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo podrobně a řádně odůvodněno a vypořádalo se se všemi námitkami a výhradami žalobce. Neuvedení konkrétních zákonných ustanovení ve výrokové části rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 je ryze formálním nedostatkem, ustanovení § 8a, § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 3 a odst. 6 zákona byla specifikována v odůvodnění a z jejich znění pak důvody pro odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona zcela jednoznačně vyplývaly. Tvzení žalobce pod bodem V. žaloby, kde je zpochybňována pravdivost obsahu odstavce druhého na straně třetí rozhodnutí žalovaného, je zjednodušenou argumentací nepřihlízející ke kontextu celého řízení: uvedený odstavec v napadeném rozhodnutí obsahově koresponduje s odstavcem posledním na straně první rozhodnutí OSZ pro Prahu 4. Dále žalovaný uvedl, že elektronický informační systém používaný státním zastupitelstvím obsahuje ke konkrétním subjektům v něm evidovaným prakticky veškeré osobní údaje (jméno a příjmení, datum narození, státní příslušnost, místo trvalého pobytu či bydliště apod.), přičemž tyto údaje jsou v trestních věcech evidovány o všech osobách v jakémkoliv procesním postavení. Z toho vyplývá, že tyto údaje konkrétních osob, evidované v systému ISYZ a požívající zákonné ochrany, nebylo možno žadateli poskytnout, neboť jsou součástí jím požadované informace. Pokud žalobce namítal, že o odmítnutí žádosti o informace lze rozhodnout až po uplynutí šedesátidenní lhůty k zaplacení úhrady podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, pak žalovaný poukázal na to, že tuto výhradu žalobce ve svém odvolání ze dne 13. března 2017 vůbec neuplatnil, ačkoliv v době jeho odeslání OSZ pro Prahu 4 (dne 14. března 2017 v 00:00 hod.) mu byl znám obsah písemného oznámení OSZ pro Prahu 4 podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Především však z rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 ze dne 9. března 2017, sp. zn. 0 SIN 9/2016, zcela jednoznačně vyplývá, že odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje pouze na část žádosti vyjma spisových značek jednotlivých spisů dozorovaných JUDr. P. V. V odůvodnění rozhodnutí je doslova uvedeno (v odstavci šestém na straně druhé): *„Z výše uvedeného je zřejmé, že žadateli lze poskytnout z elektronického systému ISYZ pouze seznam spisových značek jednotlivých spisů, tedy bez jména a data narození jednotlivých osob.“* Požadovaná úhrada se proto vztahuje výlučně k vyhledání spisových značek trestních věcí přidělených jmenovanému státnímu zástupci od jeho jmenování do funkce a přidělení k OSZ pro Prahu 4 do dne 9. března 2017, přičemž tyto spisy jsou uvedeny na 656 stranách v systému ISYZ a jejich prohlídka s anonymizací osobních údajů by si vyžádala práci v trvání 109 hodin jedním pracovníkem OSZ pro Prahu 4. Názor žalobce, že nebyly splněny podmínky k odmítnutí žádosti s ohledem na běh zákonné lhůty k úhradě nákladů a tudíž žalovaný nebyl oprávněn

rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 potvrdit, proto žalovaný odmítl jako neopodstatněný. S odkazem na tyto závěry žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud nařídil k projednání žaloby jednání na den 16. listopadu 2017, kterého se však žádný z účastníků nezúčastnil. Soud proto o věci rozhodl na základě písemných podání a podkladů.

Z obsahu spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalobce podal dne 7. 3. 2017 u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, „o poskytnutí veškerých informací dostupných v elektronickém informačním systému ISYZ používaném Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 při zadání jako vyhledávacího kritéria jména dozorového státního zástupce - JUDr. P. V.“.

Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 jako povinný subjekt vydalo dne 9. 3. 2017 pod č. j. 0 SIN 9/2016 rozhodnutí, kterým podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost odmítlo. V odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že na Obvodním státním zastupitelství v elektronickém systému ISYZ je veden seznam věcí - jednotlivých spisů, které dozoruje státní zástupce JUDr. P. V. Tento seznam obsahuje mimo spisové značky i jméno a datum narození osob obviněných, podezřelých, poškozených, případně dalších, tedy osobní údaje. Tyto údaje jsou do systému zaneseny státním zastupitelstvím a jsou převzaty od policejních orgánů. Tento seznam slouží pouze pro vnitřní potřebu státního zastupitelství a jedná se o interní informace. Dále povinný subjekt ve svém rozhodnutí citoval znění ustanovení § 8a, § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 3 a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím v platném znění a uzavřel s tím, že z uvedeného je zřejmé, že žadateli lze poskytnout z elektronického systému ISYZ pouze seznam spisových značek jednotlivých spisů, tedy bez jména a data narození jednotlivých osob, a tedy je zřejmé, že požadovanou informaci v této části není možné poskytnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 3. 2017 odvolání, ve kterém uvedl, že odůvodnění rozhodnutí obsahuje pouze citaci některých ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by bylo patrné, jakým způsobem a z jakého důvodu byla tato ustanovení aplikována; v rozhodnutí tedy není uvedena žádná právně kvalifikační úvaha, tedy není uvedeno, jak povinný subjekt citovaná ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vyložil a z jakého důvodu ho aplikoval na skutkový stav dané věci. Z rozhodnutí nevyplývá souvislost mezi skutkovým stavem a aplikací citovaných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Výroková část navíc neobsahuje všechna ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Z odůvodnění vyplývá, že povinný subjekt aplikoval ustanovení, které však v rozporu s ustanovením § 68 odst. 1 správního řádu nejsou uvedena ve výrokové části.

O odvolání rozhodlo žalované Městské státní zastupitelství v Praze rozhodnutím č.j. SIN 1005/2017-11 dne 29. 3. 2017 tak, že pod bodem 1. výroku rozhodnutí toto odvolání zamítlo a napadené rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 potvrdilo. V odůvodnění rozhodnutí nadřízený orgán uvedl, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí ze dne 9. března 2017 konstatoval, že po vygenerování údajů na základě

vyhledávacího kritéria (jména státního zástupce) takto získaný přehled (seznam) věcí obsahuje osobní údaje, jejichž poskytnutí brání § 8a zákona, který omezuje možnost poskytovat informace týkající se mj. osobnosti a osobních údajů fyzických osob. OSZ pro Prahu 4 současně poukázalo na další konkrétní ustanovení (§11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 3 a odst. 6) zákona, s ohledem na které je možno žadateli poskytnout toliko přehled spisových značek trestních věcí dozorovaných JUDr. P. V. K námitce odvolatele, žadatele, že v rozhodnutí není uvedeno, jakým způsobem povinný subjekt aplikoval § 11 odst. 4 písm. a) zákona, je nutno uvést, že OSZ pro Prahu 4 v napadeném rozhodnutí vůbec na toto ustanovení zákona neodkazovalo, jak vyplývá z výčtu jednotlivých ustanovení v předchozím odstavci, tudíž ani nemohlo jeho aplikaci náležitě odůvodnit. Výhradě odvolatele, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní označení zákonných ustanovení, na které je odkazováno v odůvodnění, lze přisvědčit, avšak jedná se o zcela formální náhled. Napadené rozhodnutí povinného subjektu obsahuje náležitosti požadované § 68 správního řádu, ve výrokové části je uvedeno ustanovení § 15 odst. 1 zákona, podle kterého bylo rozhodováno, a z odůvodnění, byť stručného, vyplývají jednoznačně důvody, ze kterých byla žádost částečně odmítnuta. Zejména je nutno v tomto směru poukázat na § 11 odst. 6 zákona, který jako jeden ze zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti o informaci upravuje právo povinného subjektu neposkytnout informaci z důvodů ohrožení práv třetích osob, k čemuž by mohlo vést poskytnutí informací o osobách vedených v elektronickém informačním systému ISYZ u jednotlivých věcí (osoby obviněné, podezřelé, poškozené či v jiném procesním postavení). Zde povinný subjekt i správně poukázal na § 8a zákona. K tomuto je nutno konstatovat, že odvolatel žádal o poskytnutí „*veškerých informací dostupných v elektronickém informačním systému ... při zadání jako vyhledávacího kritéria jména dozorového státního zástupce — JUDr. P. V. “*

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce především vytýkal, že již rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné, když z něj není patrné, jakým způsobem povinný subjekt vyložil a aplikoval v něm citovaná ustanovení a z jakého důvodu tedy byla žádost odmítnuta.

Tuto námitku shledal městský soud důvodnou.

Jak je zřejmé z jeho rozhodnutí, povinný subjekt v něm citoval čtyři ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím - jmenovitě § 8a, § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 3 a § 11 odst. 6 -, avšak v návaznosti na to nijak nevyložil, z jakých důvodů by se tato ustanovení měla vztahovat na jím rozhodovanou věc. Obecně je nutno konstatovat, že k odůvodnění jakéhokoliv rozhodnutí nepostačuje pouze doslovně ocitovat aplikované právní normy, ale je nutno vyložit, proč má rozhodující orgán za to, že se na rozhodovanou věc vztahují a jakým způsobem je na ni aplikoval. Takové právně kvalifikační úvahy však v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu zcela absentují.

Městský soud tedy poukazuje na to, že není sporu o tom, že podle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobní sféry fyzické osoby v nejširším smyslu poskytne povinný subjekt jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ale není nijak

zřejmé, zda povinný subjekt se aplikací předpisů, upravujících ochranu osobních údajů zabýval, a především s odkazem na kterou jejich normu poskytnutí informací odmítl.

Dále, pokud jde o aplikaci ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba poukázat na to, že tato norma dává povinnému subjektu *možnost* omezit poskytnutí specifikovaných informací. Aplikace této normy tedy předpokládá úvahu povinného subjektu o tom, zda v konkrétním případě tuto možnost využije a proč, anebo nikoliv. Taková úvaha však v rozhodnutí povinného subjektu chybí.

Pokud pak jde o aplikaci ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, platí, že údaje získané od policejních orgánů by bylo lze režimu této normy podřadit, ovšem jen pokud byly získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu), podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. O tom však není v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nijak pojednáno, neboť povinný subjekt neuvedl ani nic o tom, podle jakého předpisu takové informace získal, ani v jakém směru by tento předpis měl tyto informace chránit před zveřejněním.

Konečně, soud nemohl akceptovat ani způsob aplikace ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato norma sice dává povinnému subjektu právo neposkytnout informace vztahující se k činnosti orgánů činných v trestním řízení, ale jen tehdy, *pokud* by tím mohly vzniknout konkrétní negativní následky. Proto je nutné, aby povinný subjekt výslovně uvážil o tom, zda v konkrétním případě mohou takové následky nastat, a proč, nebo nikoliv. Taková úvaha však v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu zcela chybí, takže z něj není nijak jasné, zda měl povinný subjekt za to, že poskytnutím informací by mohlo dojít k ohrožení práv třetích osob, anebo schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, resp. tuto činnost vyhledávat nebo odhalovat, anebo trestnou činnost stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.

Způsob interpretace a aplikace citovaných norem zákona o svobodném přístupu k informacím, který ve svém rozhodnutí použil povinný subjekt, je tedy zcela nedostatečný a nevyhovující požadavkům na přezkoumatelnost odůvodnění jeho rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že prostá citace právní normy nepostačuje k tomu, aby se adresát rozhodnutí dozvěděl, proč rozhodující orgán tuto normu v konkrétním případě použil a jak ji aplikoval na zjištěné skutečnosti. Není úkolem adresáta rozhodnutí, aby si tyto právně-kvalifikační úvahy rozhodujícího orgánu domýšlel a odhadoval, proč byla ta která norma použita. Za tohoto stavu věci měl proto žalovaný nadřízený orgán v rámci odvolacího řízení tuto vadu konstatovat a vhodným procesním postupem ji odstranit. Jeho závěr o tom, že z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vyplývají „jednoznačně důvody, ze kterých byla žádost částečně odmítnuta“, není přiměřený skutečnému stavu věci, protože rozhodnutí povinného subjektu nijak jednoznačně odůvodněno není.

Žalovaný proto pochybil, jestliže námitce v odvolání ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu z důvodu absence právně kvalifikačních úvah nevyhověl.

Shora popsaná vada rozhodnutí povinného subjektu má však dopad i na posouzení důvodnosti další žalobní námitky, spočívající ve tvrzení, že v rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 3. 2017 absence absentuje označení ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, když v jeho výrokové části je uveden jen odkaz na ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato námitka je rovněž důvodná.

Podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. ve znění pozdějších předpisů, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

Není tedy sporu o tom, že ve výroku rozhodnutí vydaného podle správního řádu musí být uvedena ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto, čímž je nutno rozumět jak ustanovení práva procesního, tak i práva hmotného. Není tedy dáno správnímu orgánu na výběr, zda aplikované normy ve výroku uvede, případně zda uvede jen některé, a jiné opomene.

Rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 však obsahuje pouze údaj o použité normě procesně právní, tedy ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež předepisuje postup povinného subjektu v případě, kdy ten žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví. Ve výroku tohoto rozhodnutí však zcela absentuje výčet ustanovení hmotně právních, tedy těch, na jejich základě dospěl povinný subjekt právě k závěru o nutnosti žádost zčásti odmítnout. Přitom v odůvodnění rozhodnutí tyto normy uvedeny a citovány jsou, takže nic nebránilo tomu, aby je povinný subjekt při vyhotovování svého rozhodnutí uvedl již v jeho výroku, jak mu to ukládá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Této povinnosti by povinný subjekt dostal i tím, když by příslušné ustanovení právního předpisu uvedl v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části (viz závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 7. 2015, č.j. 8 As 141/2012 – 57). V nyní posuzované věci však odkaz na použitá ustanovení hmotného práva není obsažen ani v záhlaví rozhodnutí povinného subjektu.

Pokud proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, bylo povinností nadřízeného orgánu tuto vadu zkonstatovat, neboť je očividná. Nadřízený orgán sice odvolací námitce žalobce přisvědčil, ale dospěl k závěru, že jde o zcela formální náhled. Toto stanovisko však městský soud nesdílí.

Nepochybně bylo v pravomoci nadřízeného orgánu posoudit, zda zjištěná vada v rozhodnutí vydaného v I. stupni způsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí a zda je tedy nutno toto rozhodnutí zrušit, anebo zda vzhledem k okolnostem věci není takový postup nutný. Žalovaný sice úvahu v tomto smyslu učinil, ale uzavřel s tím, že „*ve výrokové části je uvedeno zákonné ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno (§ 15 odst. 1 zákona), a z jeho odůvodnění, byť stručného, vyplývají jednoznačně důvody, ze kterých byla žádost částečně odmítnuta.*“ Tento závěr však podle názoru soudu neodpovídá skutečnému stavu věci,

protože odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu obsahu jen stručný popis skutkových zjištění a pak citaci čtyř ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, ale zcela v něm chybějí vlastní právně kvalifikační úvahy povinného subjektu ohledně důvodů a způsobu aplikace citovaných norem.

Skutečnost, že ve výroku rozhodnutí nejsou v rozporu uvedeny normy hmotného práva, podle kterých povinný subjekt rozhodoval, tak v projednávané věci nemohla být zhojena tím, že by tyto normy byly náležitě uplatněny v odůvodnění jeho rozhodnutí: jak je vyloženo výše, povinný subjekt se omezil jen na pouhou citaci některých norem zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by však jakkoliv vyložil, proč použil právě tyto normy a jakými úvahami na jejich základě dospěl k závěru o nutnosti částečně odmítnout žádost o informace.

Žalovaný podle názoru městského soudu tedy pochybil i v tom, když aproboval vadné a zákonu odporující rozhodnutí povinného subjektu a v rámci svých pravomocí odvolacího orgánu nezajistil, aby tyto vady byly odstraněny. Tím žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti, jež je důvodem k tomu, aby se soud zrušil. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce v odvolání nesprávně namítal absenci právně kvalifikační úvahy ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ačkoliv tuto normu povinný subjekt vůbec neaplikoval: z kontextu odvolání a rozhodnutí povinného subjektu je zřejmé, že žalobce tuto normu zmínil nedopatřením, přičemž tento jeho omyl nijak nevyvrací to, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí žádnou právně kvalifikační úvahu neprovedl.

Důvodnou soud neshledal jen námitku ohledně toho, že o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu bylo rozhodnuto v době, kdy plynula šedesátidenní lhůta k zaplacení úhrady nákladů, prodloužená o dobu, po kterou trvá vyřizování stížnosti), přičemž podle stávající judikatury lze o odmítnutí žádosti rozhodnout až po uplynutí této lhůty.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v den, kdy povinný subjekt vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, tedy dne 9. 3. 2017, zaslal žalobci též sdělení o tom, že k žádosti o informace lze poskytnout pouze seznam spisových značek jednotlivých spisů, které byly státnímu zástupci JUDr. P. V. přiděleny k výkonu dozoru. Jelikož k uvedenému dni bylo JUDr. V. přiděleno celkem 7087 trestních spisů, jejich prohledání a vymazání osobních údajů bude mimořádně rozsáhlé a časově náročné, pročez náklady na toto vyhledání činí celkem 21 866 Kč. Proti tomuto sdělení brojil žalobce stížností ze dne 14. 3. 2017 a žalovaný posléze tuto částku snížil na 21 800 Kč.

Tuto námitku soud neakceptoval, protože žalobce v ní zaměňuje odlišné skutečnosti.

Podle ust. § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

Podle ust. § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím *poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*

Oznámení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 9. 3. 2017, č.j. 0 SIN 9/2017, se týkalo sdělení výše úhrady nákladů podle ust. § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím za mimořádně rozsáhlé vyhledání těch informací, které podle názoru povinného subjektu bylo možno poskytnout: všeho toho, co bylo evidováno v informačním systému ISYZ, ovšem po odstranění všech údajů osobní povahy. Ve vztahu k těm údajům, které mohl povinný subjekt poskytnout, tedy podle ust. § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím platilo, že pokud žalobce nezaplatí požadovanou úhradu do 60 dnů ode dne oznámení její výše, povinný subjekt žádost odloží. Tato lhůta však neběžela po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé.

Jelikož oznámení povinného subjektu o požadované úhradě se vztahovalo na ty informace, které mohl povinný subjekt poskytnout, je zřejmé, že se naopak nevztahovalo na ony informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt svým rozhodnutím výslovně odmítl. Ohledně oněch odmítnutých informací tedy žádná lhůta podle ust. § 17 odst. 5 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím neběžela a nic tedy nebránilo žalovanému rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23, se zde neuplatní, neboť ve věci nyní projednávané byl ze strany povinného subjektu realizován odlišný postup, když ten hned v počátku oddělil informace, které poskytnout lze, od těch, jejichž poskytnutí odmítl.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a soud proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobou napadeným rozhodnutím pod bodem 2. se Městské státní zastupitelství v Praze vypořádalo rovněž se stížností proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informací podle ust. § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, když výši úhrady těchto nákladů snížilo na 21 800 Kč. Žalobce pak v podané žalobě navrhoval zrušení jen bodu 1. rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze č. j. SIN 1005/2017-11 ze dne 29. 3. 2017. Soud však dospěl k závěru, že byť je výrok žalobou napadeného rozhodnutí strukturován do dvou bodů, jedná se stále jen o výrok jediný, a tedy pokud je nutno napadené rozhodnutí zrušit, nezbyvá než je zrušit celé. Kromě toho nelze odhlédnout od skutečnosti, že pod bodem 2. výroku žalovaný rozhodl o stížnosti žalobce proti sdělení povinného subjektu o výši úhrady nákladů, požadované v souvislosti s odstraněním údajů osobní povahy, přičemž však právě neposkytnutí těchto údajů je konec konců předmětem žaloby. Pokud by tedy v dalším řízení žalovaný vyhověl žalobcovu odvolání a shledal by, že pro odmítnutí některých

údajů nejsou řádné důvody, odpadl by důvod k tomu, aby povinný subjekt vynakládal jakékoliv výdaje spojené s jejich odstraněním.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 228,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.